

[Ib Christensen]

get. Det har intet med virkeligheden at gøre. Heller ikke det argument holder.

Så til udenrigsministeren, der siger, at kursjusteringer virker som protektionisme. Ja, når det er politisk fastsatte kursjusteringer, når det er devaluering og revaluering, hvor man vilkårligt politisk fastsætter nogle kurser, så kan det godt virke protektionistisk. Eller, som den danske valutakurspolitik nu gør, antiprotektionistisk, fordi den favoriserer import og fordyrer eksport. Det er rigtigt. Men det, vi har taget til orde for primært, er, at vi frigiver kronen, så vi ikke har disse politiske spekulationer. Derfor vil en frigivelse af kronen ikke virke som protektionisme eller det modsatte.

En forudsætning for verdenshandelens frigørelse er altså valutasamarbejde, siger udenrigsministeren. Ikke desto mindre er der jo sket en liberalisering, uden at vi har dette samarbejde, sågar inden for EF, da nogle EF-lande ikke er med i valutaslangen. Det kan altså lade sig gøre, også uden at vi fastlåser kurserne på en kunstig måde. Men når man skal have det i EF, og deri har udenrigsministeren selvfølgelig ret, så skyldes det jo også hensynet til landbrugsordningerne, som jo ikke kan køre uden. Men det har jo ikke noget med et fælles landbrugsmarked at gøre, for når man skal have dem til at køre, så skyldes det jo ikke det, at det er en betingelse for, at man samhandler frit med landbrugsvarerne, nej, det skyldes, at man skal have absolut de samme priser for de samme landbrugsvarer i hele EF. Og det kan kun fungere, når der er forskellige valutakurser, på en meget indviklet måde, så har vi monetære udligningsbeløb, der virker som toldgrænser osv., osv.

Derfor kan jeg godt give ministeren ret i, at under forudsætning af at man synes, at EF-landbrugsordningerne med deres protektionisme, deres planøkonomi og deres enorme bureaukrati er noget efterstræbelsesværdigt, så skal man have det system med en fælles økonomisk politik til at værne den fælles valuta, med en fælles indkomspolitik, fælles finanspolitik, fælles pengepolitik osv., alle disse umyndiggørende ting. Det har bare ikke noget med liberalisme at gøre, sådan som retsforbundet opfatter begrebet liberal økonomi.

Så siger ministeren, at det nordiske aspekt jo var med, og så siger han, at disse fire linjer var så betydningsfulde.

Nu har jeg ikke fået åbningstalen med herop på talerstolen, men det, der stod på de fire linjer, så vidt jeg husker, det var, at man ville overveje mulighederne. Man synes, at det nordiske samarbejde var betydningsfuldt, og ville undersøge mulighederne også i det kommende år. Der stod simpelt hen noget ganske intetsigende snak, mens der om EF-politikken stod spalte op og spalte ned, en lang række ting om bindinger, som regeringen ønsker at foretage over for EF-politikken.

Derfor kan jeg ikke give udenrigsministeren ret i, at regeringen prioriterer det nordiske samarbejde højt. Jeg mindes ikke nogen regering, der har devalueret – for nu igen at tale valutarisk – det nordiske samarbejde så meget, som denne regering har gjort i denne åbningstale.

Så skal jeg til sidst om det dagsordensforslag, som hr. Erlendsson har fremsat, sige tre korte ting.

For det første: hvis retsforbundet ville stemme for dette dagsordensforslag, så ville vi anerkende, at EF-Domstolen skulle have ret til at tilsidesætte Danmarks ret til at gribe ind i disse ting, og for det andet ville vi anerkende eksistensen af en fælles fiskeripolitik i EF. Der eksisterer ingen fælles fiskeripolitik i EF. Efter min mening er det tvivlsomt, om den overhovedet er hjemlet i traktaten. Når der ikke eksisterer en fælles fiskeripolitik, så skyldes det bl. a. briternes blokade.

Vi kan altså af de to grunde ikke stemme for dette dagsordensforslag, men kun konstatere, at det danske fiskeri altså også er blandt de erhverv, der har fået vanskeligheder ved medlemskabet af EF.

Så den tredje ting, jeg vil sige. Det vedrører Europa-Parlamentet, hvor jeg overværede, hvorledes kommissær Vredeling på vegne af kommissær Gundelach tog ordet, da den sag kom for efter blokaden, efter briternes ensidige gennemførelse af disse foranstaltninger. Selvfølgelig var det beklageligt, sagde kommissær Vredeling til Europa-Parlamentet, at briterne tog dette skridt, for det var jo ensidigt, og de skulle i hvert fald have ventet til fiskeriminister mødet. Men på den anden side, sagde kommissær Vredeling,